

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **KVÍZCIGA s.r.o.**, IČO 04632753
sídlem Zelinova 5592, 760 05 Zlín
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Varmužou
sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. 16535/2020-900000-311,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce pronajal společnosti DP&K-CZQ s.r.o. část své provozovny „*King sport bar*“ na adrese Hlavní 1574, 762 02 Otrokovice (dále jen „provozovna“), a to za účelem podnikatelské činnosti DP&K-CZQ s.r.o. provozované prostřednictvím internetových

zařízení. Na základě uzavřených nájemních smluv tato společnost v provozovně žalobce umístila a provozovala soutěže iStars a Diamond Level.

2. Dne 28. 3. 2018 provedl Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) v provozovně žalobce kontrolu zaměřenou na dodržování zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoHH“). Relevantní skutková zjištění zaznamenal do protokolu o kontrole ze dne 24. 5. 2018, č. j. 19350/2018-640000-61 (dále jen „protokol o kontrole“). Dne 13. 8. 2018 zahájil správní orgán prvního stupně přestupkové řízení, a to doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 9. 8. 2018, č. j. 58960-3/2019-640000-12, žalobci.
3. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 10. 2019, č. j. 715058960-17/2019-640000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání trvajících přestupků dle § 123 odst. 1 písm. b) ZoHH, kterého se měl dopustit tím, že v provozovně žalobce v rozporu s § 7 odst. 2 ZoHH provozoval hazardní hry bez příslušného povolení, a to prostřednictvím
 - 3 kusů technického zařízení iStars a 6 kusů technického zařízení Diamond Level v období od 1. 2. 2017 do 23. 3. 2018 a dále
 - 2 kusů technického zařízení iStars a 1 kusu technického zařízení Diamond Level v období od 1. 2. 2017 do 27. 3. 2018.

Za uvedený přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Zároveň správní orgán prvního stupně rozhodl o zabránění předmětných technických zařízení spolu s příslušenstvím.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 3. 2020, č. j. 16535/2020-900000-311 (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně snížení pokuty uložené žalobci dle uvážení soudu. Namítá, že řízení trpí podstatnou procesní vadou stran dokazování, zda a jak se měl žalobce na provozu soutěží účastnit či nikoliv. Vůči společnosti DP&K-CZQ s.r.o. nebyla v dané věci ze strany celních orgánů vedeno žádné řízení o uložení pokuty. Správní orgány vyšly z podání vysvětlení jako z důkazu, ačkoliv podání vysvětlení není jako důkaz výslovně připuštěno.
6. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné stran hodnocení soutěží jako hazardních her, je zde zřejmý rozpor se závěry správního orgánu prvního stupně týkajícími se hodnocení grafického pozadí. Soutěžící nemůže hrát hru jako typickou válcovou hazardní hru, neboť před každým kolem ví, jaká výše výhry se pro další kolo nabízí a u soutěže Diamond Level dokonce ví i postavení symbolů na válcích pro další kolo. Závěry žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování. Odměna za otázku je vždy vyšší než vklad soutěžícího do kola. Soutěžící má náhled na další kola díky tlačítku Info. Z pohledu soutěžícího nelze ve hře shledat náhodu nebo neznámou skutečnost. Je nesprávný skutkový závěr, že náhodu v soutěži představuje tzv. bonusová otázka. Hlavním důvodem pro zařazení „bonusových výherních otázek“ s vyšší hodnotou do soutěže je kompenzovat to, když soutěžící neodpoví na některé otázky správně nebo nesplní některé úkoly. Ani četnost

„bonusových otázek“ není neznámou okolností / náhodou, neboť pokud soutěžící zvládne všechny otázky, vždy vyhraje více, než do soutěže vložil. Nejedná se tedy ani o žádnou výherní či nevýherní kombinaci symbolů, protože grafické zobrazení symbolů nemá na hru žádný vliv. Soutěžící si vždy jednoduše spočítá, kolik může získat či ztratit v dalším kole a má možnost se rozhodnout, zda bude pokračovat či nikoliv. Pokud má soutěžící pod tlačítkem Info nebo v Pravidlech soutěže poskytnuty informace ke hře, o možnostech ve hře nebo v jejím průběhu, pak je nutno tyto informace hodnotit jako soutěžícímu známé, i když se s nimi odmítl seznámit. Tvrzení správního orgánu prvního stupně, že soutěžící má možnost hrát náhodným způsobem pouhým ignorováním otázek a úkolů a jejich odkládáním do tzv. Banků, nemůže obstát. Odložené otázky do Banku a vklad do nich nejsou ani prohrou, ani výhrou, jedná se pouze a jen o vědomostní a vědomostně dovednostní soutěže.

7. Žalobce dále uvádí, že celní správa nezjišťovala obsah pravidel soutěže, v protokolu o kontrole o nich není zmínka. Nepokusila se ani ověřit, že soutěž bez vizualizace je totožná, pouze s vynecháním onoho grafického pozadí válců. Tlačítko Info je státními orgány dlouhodobě ignorováno. U soutěží chybí i další vlastnost technické hry, a to přednastavený výherní limit 75 – 100 % vkladu. Na zařízení se nehraje ani žádná válcová hra jako u technické hry, válce slouží pouze k zobrazení nabízené výše hry v dalším kole. Žalovaný přehlíží, že soutěžící má možnost u obou soutěží zvolit např. soutěž bez vizualizace a „válců“ si vypnout. Z válců ani jiné grafiky v soutěžích nelze získat výhru ani prohru. Nelze jednoznačně hovořit o absolutní nenávratnosti vkladu. Soutěžící má možnost soutěž kdykoliv před uzavřením sázky do otázky nebo úkolu ukončit a nechat si vyplátit zbývající kredit. I pokud přijde o celý kredit, dostane nabídku tzv. otázky poslední záchrany, jíž lze takovou situaci zcela zvrátit. Neobstojí úvahy celních orgánů, že lze dosáhnout v kole prohry, pokud se válce nezastaví v náhodně vygenerované výherní pozici. Každá otázka či úkol mají totiž vždy vyšší hodnotu než vklad do kola.
8. Žalobce je toho názoru, že závěry znaleckých posudků vypracovaných Institutem pro testování a certifikaci a.s. (dále jen „ITC“) k zařízením typu Diamond Level, č. j. 4216000043, a iStars, č. j. 4216000043, (dále společně jako „znalecké posudky ITC“), nemohou obstát. Testovaná zařízení Diamond Level nejsou co do programového vybavení totožná se zařízeními, která provozovala společnost DP&K-CZQ s.r.o. ITC zamlčel podstatnou skutečnost ohledně tlačítka Info, jehož užitím jsou kromě výše výhry v dalším kole předem vždy vidět symboly na válcích i „výherní linie“. ITC neuvedl, že soutěž bez vizualizace je tatáž vědomostní soutěž, jen je vypnuto grafické postavení válců, ale tlačítko Info a výše výhry pro další kolo je soutěžícímu opět k dispozici. Jsou nepravdivá tvrzení v bodě 3.1.5 posudku, že jsou v soutěži válcové hazardní hry atd. Tvrzení ITC, že po dokončení animace se přenastavuje hodnota otázky, je čirý nesmysl. Nesmyslné jsou i závěry o přednastaveném výherním podílu 70 % - toto tvrzení si rozporuje se skutečnostmi uvedenými v bodě 3.4 v tabulce, z nichž vyplývá více než 143% možná výhra. Žalobce dále poukazuje na nepravdivost a nesmyslnost tvrzení uvedených v bodech 3.2.2, 3.2.3, 3.12. I v posudku soutěže iStars je tvrzení o náhodě v podobě náhodného generování výher na válcích atd. v rozporu s funkcí tlačítka Info. Testovaná zařízení iStars nejsou co do programového vybavení totožná se zařízeními, která provozovala společnost DP&K-CZQ s.r.o. Posudek chybně uvádí, že soutěž obsahuje otázku poslední záchrany, ačkoliv tato v soutěži není. Žalobce proto navrhuje, aby při ústním jednání před soudem ITC předvedlo funkční spojení zadrženého zařízení iStars se serverem od ITC Zlín a dále to, jak v soutěži znalci dostanou otázku poslední záchrany. Ať se rovněž znalci vyjádří

k tomu, že podle nich po stisku tlačítka Start vygenerují válce vyšší výhry. Poukazuje zejména na nepravdivost tvrzení v bodech 3.2.1, 3.2.2, 3.3. ITC neuvedlo, že soutěž bez vizualizace je tatáž vědomostní soutěž, jen je vypnuto grafické postavení válců, ale tlačítko Info a výše výhry pro další kolo je soutěžícímu vždy k dispozici. Jsou nepravdivá tvrzení, že jsou v soutěži válcové hazardní hry atd. Bod 3.2.2 znaleckého posudku ITC dokládá tvrzení žalobce, že celá soutěž je dovednostně-vědomostní a není o náhodě. Nesmyslné jsou i závěry o výherním podílu 70 % - toto tvrzení si rozporuje se skutečnostmi uvedenými v bodě 3.4 v tabulce, z nichž vyplývá více než 193% možná výhra. Žalobce navrhuje k provedení důkaz znaleckými posudky Ústavu soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině (dále jen „znalecké posudky ŽU“), který měl při posuzování soutěže Diamond Level a iStars k dispozici originální software jak uživatelské části, tak serverové části celé soustavy. Zejména pak zkoumal soutěž z pohledu soutěžícího, jak stanoví Nejvyšší správní soud. Bez součinnosti se společností DP&K-CZQ s.r.o. nebo Verdex je takřka nemožné, aby ITC zprovoznilo zkoumání zařízení tak, aby plně fungovalo jako v reálném zapojení na server DP&K-CZQ s.r.o. nebo Verdex, neboť ITC nemůže znát program, který je umístěn na serveru ani co je jeho obsahem a funkcí.

9. Žalobce dále uvádí, že je vyloučena i jeho odpovědnost za přestupek, neboť se snažil zjistit si stanovisko Ministerstva spravedlnosti, vycházel ze sdělení DP&K-CZQ s.r.o., resp. z praxe celní správy, která v rámci kontrol v roce 2017 u zařízení iStars a Diamond Level neshledala porušení zákona o hazardních hrách. Současný postup celních orgánů je v rozporu se základními principy právního státu, právní jistoty, na kterých je z jedné části založena i liberace z odpovědnosti za přestupek. Navrhuje provedení důkazů protokoly o kontrolách Celního úřadu pro Jihomoravský kraj č. j. 39574/7/2017-530000-61 a č. j. 73621-12/2017-530000-61. Dále navrhuje, aby soud uložil Celnímu úřadu pro Zlínský kraj předložit k důkazu protokoly o kontrolách ohledně dodržování ZoHH z roku 2017, v rámci kterých byla zjištěna i zařízení Diamond Level a iStars; aby soud vyžádal od celních úřadů v České republice protokoly o kontrolách ohledně dodržování ZoHH z roku 2017, v rámci kterých byla zjištěna i zařízení Diamond Level a iStars, a to k prokázání, že se skutečně jednalo o běžnou praxi celních úřadů ve vztahu k soutěžím Diamond Level a iStars; aby soud vyžádal videozáznam konference žalovaného z dubna 2018, kde byla celní správa právním zástupcem žalobce upozorněna, že grafické pozadí nemá na nic vliv, na což odpověděla, že toto bude eventuálně předmětem zkoumání ve správních řízeních.
10. Závěrem žalobce namítá zjevnou nepřiměřenost výše uložené pokuty. Celní úřad nezohlednil všechny okolnosti v dané věci a nesprávně se vypořádal s majetkovými poměry žalobce. Výše pokuty je pro žalobce likvidační. Celní orgány se nezabývaly ziskem žalobce před zdaněním za roky 2018 nebo 2019. Úvahy o splátkovém kalendáři jsou neodpovídající, neboť splátkový kalendář není nárokový. Pokutu je nutno snížit už jen proto, že na provozování zařízení se podílela sama celní správa, která až do konce března 2018 provozu zařízení nic nevytkla, naopak konstatovala, že u těchto zařízení neshledala porušení zákona o hazardních hrách.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že záznam o podaném vysvětlení D. S. nebyl užit jako důkaz prokazující nelegální činnost žalobce, ale byl použit ve výčtu podkladů, z nichž celní úřad vycházel. K záznamu bylo přistupováno jako k jednomu z podkladů pro vydání rozhodnutí ve

smyslu § 50 správního řádu. Záznam nebyl zdaleka jediným podkladem svědčícím o tom, že v provozovně žalobce a za jeho účasti docházelo k provozování hazardních her. Skutečnost, že společnost DP&K-CZQ s.r.o. není v tomto konkrétním případě projednávána v rámci přestupkového řízení, nezbavuje žalobce jeho vlastní odpovědnosti za spáchání vytýkaného přestupku.

12. Dle žalovaného námitky žalobce směřující proti posouzení povahy provozovaných soutěží nereflektují odůvodnění správních orgánů a zaměřují se na prvky hry, které z hlediska posouzení povahy provozovaných soutěží nejsou podstatné. Žalovaný nijak nepopírá, že vizualizace válců slouží k zatraktivnění hry pro hráče a samy válce žádnou výhru negenerují, současně však hráči umožňují hrát hru prakticky totožným způsobem, na jaký byl zvyklý u klasických výherních hracích přístrojů. Prvek náhody je třeba posuzovat z pohledu hráče, nikoliv z hlediska softwarového či hardwarového vybavení. Žalobce se proto mylí, pokud se domnívá, že by případná absence generátoru náhodných čísel měla automaticky vylučovat prvek náhody. Žalobce přeceňuje význam tlačítka Info, které hráči poskytuje možnost zjistit výši výhry toliko v následujícím kole, není však způsobilé vyloučit existenci náhody či neznámé okolnosti ve hře jako celku. Hráč se nedozví, zda a kolik bude moci na základě svého vkladu do soutěže vyhrát, tj. nedozví se četnost a výši bonusových otázek v následujících kolech. Uvedená okolnost tedy zůstává pro hráče neznámou, přičemž je bez významu, zda je výše a četnost bonusových otázek generována prostřednictvím generátoru náhodných čísel či prostřednictvím pevně daného algoritmu, neboť z pohledu hráče se jedná o náhodný proces, který nemůže nijak ovlivnit. Prvek náhody nemusí být obsažen ve všech dílčích částech hry, ale postačuje, pokud se v průběhu soutěže podílí v nezanedbatelné míře na utváření výše výhry či prohry. Rozhodující je, že hru lze hrát způsobem naplňujícím všechny zákonné znaky hazardní hry. Je-li z obsahu spisu zjevné, že hru lze hrát hazardním způsobem, není již třeba zkoumat jednotlivé modality soutěže zakrývající jeho pravou povahu. Správní orgány tak však i přesto učinily. U soutěže Diamond Level je „výhrou“ připsanou do Banku pouze částka navýšení, zatímco sazba propadá do Diamond banku. U soutěže iStars propadá do Banku dovedností jak sázka, tak i její navýšení. Skutečnou výhrou do snadno vyplatitelného Banku či Banku otázek tak zůstává pouze hodnota bonusových otázek. Žalobce se dopouští hrubého zkreslení, pokud za výhru označuje součet obou banků. I v případě správné odpovědi na nevýherní otázku v soutěži Diamond Level se při sázce 5 Kč nepřepíše do kreditu celá výše sázky spolu s 1 Kč navýšením, nýbrž je do kreditu připsána pouze 1 Kč, zatímco 5 Kč propadá do Diamond banku. I v případě správné odpovědi hráč v podstatě prohrává, je tedy zjevné, že vědomostní část hry není to, co hráče motivuje ke hře. Tím je naopak vidina snadné výhry získaná ve fázi válcové hry symbolizovaná připsáním bonusové hodnoty otázky, jež je násobkem výše sázky. Otázka poslední záchrany není zárukou návratnosti vkladu a není ani způsobilá eliminovat prvek náhody, který byl nepochybně prokázán v předchozí fázi hry. Ve válcové hře schopnost odpovídat na otázky správně nehraje roli. Hráč, který toto nepostřehne, si odpovídáním na otázku může jediné uškodit. Výhra či prohra je pak zcela náhodná, případně může být výše výhry chybnou odpovědí částečně snížena.
13. Žalovaný upozorňuje, že obsah pravidel je řádně zdokumentován v obsahu spisu. Rovněž bylo podrobně hodnoceno a zdokumentováno tlačítko Info. Význam tlačítka Info spatřuje judikatura správních soudů toliko ve vztahu k otázce dobrovolnosti účasti ve hře. Podmínka výherního podílu v rozmezí 75 – 100 % vkladu stanovená v § 51 odst. 1 ZoHH nijak nemodifikuje definiční znaky hazardní hry vymezené v § 3 odst. 1 ZoHH, ale toliko

stanoví konkrétní podmínky, na základě kterých může být příslušná technická hra povolena a následně provozována.

14. Žalovaný dále uvádí, že námitky žalobce zpochybňující znalecké posudky ITC byly žalobcem vzneseny poprvé až v žalobě. Nadto posudky nebyly jediným důkazem svědčícím o hazardní povaze posuzovaných soutěží. Průběh relevantních částí hry uvedený ve znaleckých posudcích ITC zcela odpovídá ostatním předloženým podkladům, a předložené posudky tak potvrzují zjištěný skutkový stav. Žalobní námitky hrubě zkreslují znalecká zjištění, vytrhávají jednotlivé věty z kontextu či dokonce uvádějí nepravdivá tvrzení (žalobní tvrzení o zamlčení tlačítka Info, možnost vypnutí vizualizace, hra „milionář“ má 4 úrovně, otázka poslední záchrany u hry iStars, zamlčení možnosti směnit nakumulované otázky v Banku za jednu novou otázku), nejsou tedy způsobilé zpochybnit použitelnost posudků ITC.
15. Žalovaný poukazuje na to, že odpovědnost právnické osoby za přestupek dle § 123 odst. 1 písm. b) ZoHH je objektivní povahy, tj. není vyžadována žádná z forem zavinění. Sama nevědomost žalobce ani případná dobrá víra opírající se o tvrzení smluvního partnera není dostatečným důvodem pro uplatnění liberace. Žalobce neprokázal, že vyvinul veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. „Úsilím“ je přitom aktivní činnost směřující k zabránění porušení. Žalobce však toliko poukazoval na to, že neměl důvod pochybovat o legálnosti kvízomatů, neboť vycházel ze sdělení DP&K-CZQ s.r.o. Za situace, kdy samo technické zařízení již svou vizualizací, zvukovými efekty a umístěním v provozovnách působí jako substitut klasických výherních hracích přístrojů, jenž motivuje hráče ke hře především vidinou snadné výhry generované v průběhu tzv. válcové hry, nepůsobí věrohodně argumentace žalobce, že byl v dobré víře, že provozování předmětných zařízení nepodléhá úpravě ZoHH. Po osobě provozovatele je totiž třeba vyžadovat určitou míru právní opatrnosti tak, aby si před zahájením své činnosti ověřil, zda je daná činnost v souladu se zákonem. Z žalobcem předložených protokolů o kontrole nevyplyvá, že byl proveden kontrolní nákup, ani že by v průběhu kontroly byla zařízení hodnocena z hlediska naplnění znaků hazardní hry dle § 3 odst. 1 ZoHH. Skutečnost, že na základě pouhého ověření názvu provozovaného zařízení pracovníci kontrolní skupiny ihned nepojali důvodné podezření, že se jedná o hazardní hru, nemůže vyvolat legitimní očekávání, že ani v budoucnu po provedení kontrolního nákupu či jiného vhodného způsobu ověření povahy provozovaných soutěží příslušné dozorové orgány nedospějí k závěru, že předmětná zařízení naplňují znaky hazardní hry. Žalovanému není známa existence protokolu o kontrole, při které by byl vysloven závěr, že zařízení iStars a Diamond Level neporušují ZoHH, ve vytýkaném období nemohla být známa ani žalobci, a založit tak jeho legitimní očekávání, natož prokázat naplnění znaků liberace. Důkazní návrh žalobce je nadbytečný. Skutečnost, že v jednom případě správní orgán nezahájil sankční řízení, nemůže představovat ustálenou správní praxi, jež by založila legitimní očekávání, že v jiném případě nebude řízení o uložení sankce zahájeno. Stejně tak zásada legitimního očekávání nemá absolutní povahu, nýbrž je omezena zejména zásadou legality.
16. K žalobním námitkám brojícím proti výši uložené pokuty žalovaný uvádí, že pokuta byla žalobci uložena na spodní hranici zákonného rozpětí (1 % z maximální možné sankce stanovené zákonem), kdy správní orgán prvního stupně zohlednil zejména počet nepovolených technických zařízení (12), dobu, po kterou byly provozovány (více než 1 rok), zisk z provozu zařízení v řádu statisíců Kč. Žalovaný upozorňuje na potřebu

přísného sankcionování nelegálního provozování hazardních her. Provinění žalobce je třeba považovat za jedno z nejzávažnějších, které ZoHH vymezuje a má-li ukládaná sankce současně plnit funkci jak individuální, tak generální prevence, lze si jen obtížně představit přiměřenou výši pokuty v nižší rovině. Žalovaný přihlédl rovněž k vyjádřením žalobce, z nichž vyplývá, že ve zmíněném období provozoval několik provozoven s tržbami pohybujícími se v řádech statisíců korun měsíčně, přičemž v roce 2017 zaměstnával více jak 50 různých osob na dohodu o provedení práce a od DP&K CZQ s.r.o. obdržel více jak 800 000 Kč měsíčně. Pokud tedy nyní žalobce poukazuje na svou špatnou finanční situaci, nejedná se o skutečnost, jež by s ohledem na závažnost vytýkaného jednání vylučovala uložení pokuty ve výši 500 000 Kč.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud předepisuje, že v posuzované věci nemůže reagovat na každé dílčí tvrzení žalobce, neboť takový postup by zjevně vedl k úplnému zamlžení podstaty věci a zapevnení řízení informacemi, které nejsou pro danou věc stěžejní. Žalobce zjevně brojí proti veškeré argumentaci správních orgánů, bez ohledu na to, zda se jedná o nosné důvody rozhodnutí či pouhá okrajová konstatování. Soud rozhodně nemá v úmyslu prohlubovat stav, kdy reakce na každé dílčí tvrzení vede k postupnému nabalování méně a méně podstatných informací. Nutno podotknout, že žalobce si na několika místech žaloby protirečí, když např. na jednu stranu uvádí, že zjištění skutkového stavu věci správními orgány bylo provedeno v dostatečném rozsahu, nicméně učiněné právní závěry nejsou dle něj v souladu s dikcí ZoHH, a na druhou stranu brojí proti provedení dokazování a zjištěnému skutkovému stavu. Soud se proto zaměří na skutečnosti, které jsou pro danou věc skutečně podstatné, a posoudí primárně, zda byly naplněny důvody pro rozhodnutí o vině a sankci za tvrzený přestupek a zda žalovaný při zjišťování a posuzování skutkového stavu věci postupoval v souladu se zákonem. Ke skutečnostem zcela marginálním se soud vyjádří pouze ve stručnosti.
19. Na úvod považuje krajský soud za vhodné zmínit, že se v podstatných bodech zcela ztotožnil s posouzením věci, jak je učinily správní orgány. Nutno podotknout, že žalobce žalobními námitkami (až na výjimky, ke kterým se soud konkrétně vyjádří dále) v podstatě nepředkládá žádnou novou argumentaci, nýbrž pouze částečně rozvíjí námitky uplatněné již ve správním řízení, aniž by reagoval na jejich vypořádání provedené správními orgány. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého „*uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě*

explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94-39, SP č. 136).“ Je vhodné připomenout, že citované rozhodnutí je součástí konstantních požadavků Nejvyššího správního soudu na vymezení rozsahu přezkumu, který je realizován v řízení před správními soudy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34, ev. ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018-28). Soud tedy může jako řádné žalobní body vyhodnotit pouze ty námitky, které skutečně směřují přímo proti napadenému rozhodnutí, přičemž pokud se tyto námitky shodují s odvolacími námitkami, aniž by žalobce jakkoliv reagoval na argumentaci žalovaného uplatněnou v napadeném rozhodnutí, lze takové námitky vypořádat odkazem na napadené rozhodnutí s tím, že se soud s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Opakování argumentace žalovaného i její přepisování jinými slovy by zcela postrádalo smysl, jestliže ji žalobce konkrétním způsobem nerozporuje a pouze opakuje svou dosavadní argumentaci, která již byla žalovaným vyvrácena.

20. Naopak námitky žalobce zpochybňující závěry znaleckých posudků ITC byly žalobcem vzneseny poprvé až v žalobě. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „*nevystřílí municí*“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Princip plné jurisdikce a neuplatnění zásady koncentrace v přestupkovém řízení však automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Nelze přehlédnout, že „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „*nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91). Optikou výše uvedeného bude soud přistupovat k vypořádání uvedených námitek žalobce.
21. Soud k námitkám týkajícím se posudků ITC uvádí, že ze správního spisu nevyplývá jakákoli nezpůsobilost zpracovatelů těchto znaleckých posudků k odbornému posouzení zařízení iStars a Diamond Level. Za stěžejní považuje zdejší soud skutečnost, že skutková zjištění uvedená ve znaleckých posudcích ITC se v relevantních částech hry (tj. těch částech hry, které vykazují znaky hazardní hry) shodují se skutkovými zjištěními vyplývajících z jiných podkladů, které byly správními orgány v souladu s § 50 správního řádu užity pro vydání jejich rozhodnutí (zejména pak kontrolní nákupy, resp. audiovizuální záznamy zachycující průběh soutěží, protokol o kontrole, pravidla soutěží a ostatně i ty části znaleckých posudků ŽU, které ony části hry reflektují; jelikož tyto posudky byly zahrnuty mezi podklady napadeného rozhodnutí, neprováděl soud jejich

dokazování v rámci soudního řízení a vycházel z obsahu správního spisu). Žalobcem tvrzená vada posudků spočívající v absenci připojení k originálnímu serveru provozovatele, či v tom, že znalci neměli k dispozici celou verzi programu, tedy dle názoru zdejšího soudu nemůže ani potenciálně zpochybnit zjištění, resp. závěry v posudcích uvedené (z tohoto důvodu soud ani nepřistoupil k provedení dokazování testem připojení). Stejně tak skutečnost, že Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline měl k dispozici originální software jak uživatelské části, tak také serverové části celé soustavy, včetně správního šifrovacího kódu, neznámá, že dospěl k odlišným skutkovým zjištěním relevantním pro posouzení charakteru soutěží z pohledu hazardních her. Z hlediska obsahu znaleckých posudků je přitom pro danou věc podstatné pouze ono skutkové hodnocení, zejména hodnocení otázek odborných, jako je mechanismus fungování technického zařízení. Hodnotí-li znalecké posudky otázky právní, jako je v případě posudků ŽU posouzení naplnění prvků hazardní hry, jedná se o hodnocení, ke kterému není znalec oprávněn. Toto právní hodnocení provádí správní orgány a správní soud a nejsou při tom vázány laickým názorem znalce.

22. Nado je třeba uvést, že mnohá tvrzení žalobce týkající se znaleckých posudků ITC jsou zjevně nepravdivá. Příkladem lze poukázat na tvrzení, o tom, že tlačítko Info vylučuje existenci generátoru náhody, které je zjevně vyvráceno již odůvodněním prvostupňového rozhodnutí (srov. zejména str. 15 a 16); tvrzení o zamlčení tlačítka Info či možnosti vypnutí vizualizace či možnosti směnit nakumulované otázky v Banku otázek za jednu novou otázku, když znalecké posudky, resp. jejich dodatky, které tvoří nedílnou součástku posudků, tyto modalities explicitně zmiňují; tvrzení o tom, že znalci údajně nesprávně uvádějí, že hra „milionář“ má 4 úrovně (v této souvislosti soud odkazuje žalobce na bod 3.15.10 posudku ITC či např. foto IMG_0325.jpg), či že ve hře iStars figuruje otázka poslední záchrany (k tomu viz dodatek k posudku ze dne 9. 5. 2018). V této souvislosti soud poznamenává, že nepřistoupil k doplnění dokazování spočívajícímu v provedení testu na zařízení ze strany ITC při ústním jednání před soudem, neboť s ohledem na znění dodatku k posudku ze dne 9. 5. 2018 není existence otázky poslední záchrany v soutěži iStars mezi stranami sporná. Zcela nepodložené je pak tvrzení žalobce o tom, že náповěda v soutěžích poskytuje správnou odpověď ze 70 %. Skutečnosti zjištěné kontrolními nákupy tomuto tvrzení nenasvědčují a žalobce nepředkládá žádné důkazy na podporu svého tvrzení. Naopak i pravidla hry nasvědčují tomu, že hráč může v průběhu hry využít dvě náповědy obsahující správnou odpověď. Dle názoru zdejšího soudu žalobce účelově překrucuje závěry znaleckých posudků ITC o výherním podílu ve výši 70 %. Soud dává za pravdu žalovanému, že v soutěži Diamond Level částky připsané do Diamond banku nebo Banku dovedností představují pro hráče v zásadě prohru, a nelze tudíž jako „výhru“ udávat součet obou banků. U soutěže Diamond Level je výhrou připsanou do Banku pouze částka navýšení, neboť samotná sázka propadá do Diamond banku. U soutěže iStars pak propadá do Banku dovedností jak sázka, tak i její navýšení. Za výhru zde lze považovat pouze hodnotu bonusových otázek.
23. Dovolává-li se žalobce „zkoumání soutěží z pohledu soutěžícího, tak jak zkoumání stanoví Nejvyšší správní soud svou judikaturou v těchto věcech“, zdejší soud uvádí, že obsah znaleckých posudků ITC svědčí právě o takovém hodnocení soutěží, na rozdíl od znaleckých posudků ŽU, které prvek náhody posuzovaly ve vztahu k softwaru příslušného technického zařízení, neboť se zaměřovaly na technickou stránku fungování zařízení, nikoli na to, jak se hra projevuje po jejím spuštění „běžným“ soutěžícím. Nutno podotknout, že znalecké posudky ŽU neposuzovaly tzv. bonusové hodnoty

otázek, v důsledku čehož nelze vycházet toliko z jejich zjištění / odborného hodnocení, neboť nejsou pro určení prvku náhody v soutěžích kompletní. Žalobce však uvedenou skutečnost zjevně účelově přehlíží, ačkoliv na ni upozorňoval jak správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí (srov. zejména str. 11 a 14), tak žalovaný v napadeném rozhodnutí (srov. zejména str. 10), a přesto bez dalšího i v řízení před soudem předkládá závěry znaleckých posudků ŽU jako jediné správné.

24. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal, že by správní orgány v jakémkoliv ohledu pochybily, jestliže při rozhodování vycházely mimo jiné také z posudků ICT.
25. Dále soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K případné nepřezkoumatelnosti by ostatně soud musel přihlížet i nad rámec žalobních námitek, neboť se jedná o nutný předpoklad věcného přezkumu. Rozhodnutí může být nepřezkoumatelné buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem nebo uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok, bez něhož nelze dospět k učiněnému závěru, nebo neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný, popřípadě učiněný závěr z něj neplyne). Ani jednu z těchto vad soud v případě napadeného rozhodnutí neshledal. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný rozhodl, stejně jako jsou zřejmé důvody jeho rozhodnutí.
26. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí mimo jiné i z důvodu pomínutí argumentace žalobce. Zdejší soud však neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo touto vadou. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*).
27. Stejně jako reakce soudu na konkrétní žalobní námitky, tak i reakce žalovaného na konkrétní odvolací námitky, je, co do širší odůvodnění, spjata s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09; všechny nálezy a usnesení Ústavního soudu zde citované jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, nebo podání značně nepřehledně až chaoticky odůvodněných, což je dle názoru zdejšího soudu právě odvolání žalobce podané v projednávané věci, z velké části opakující již jednou vznesené námitky. Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který

přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupný na nalus.usoud.cz; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Nelze tedy požadovat po žalovaném, aby v obsahu napadeného rozhodnutí reflektoval každé dílčí tvrzení žalobce a explicitně na něj reagoval s připojením komentáře, že touto argumentací je vypořádávána pouze konkrétní odvolací námitka, jak nejspíš požaduje žalobce.

28. Spočívá-li snad dle žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v rozporu závěru žalovaného o tom, že grafické prostředí her nemá na nic vliv, se závěrem, že hry lze hrát jako klasickou válcovou hru s ignorováním otázek a dovednostních úkolů, zdejší soud žalobci nepřisvědčuje. Žalovaný logicky a srozumitelně vysvětlil, že „u obou posuzovaných soutěží lze vědomostní či dovednostní hry v podstatě zcela ignorovat převedením otázek, resp. dovedností do banku a hrát hru čistě náhodným způsobem založeným na tradičním roztáčení válců s výherními symboly“, přičemž uvedl, že je „zcela nerozhodné, že válce žádnou výhru negenerují, ale slouží pouze ke zatraktivnění hry pro hráče. Tak tomu totiž nepochybně bylo i u klasických výherních hracích přístrojů, u kterých byly válce pouze zobrazeny na monitoru terminálu a fakticky se žádné mechanické válce neroztáčely ani nezastavovaly. Proto ani skutečnost, že je možné vypnout vizualizaci válců, nemá na posouzení povahy soutěží žádný vliv“. Žalovaný tedy ani nepominul, ani nerozporoval, že grafické prostředí hry nemá na samotné varianty průběhu hry vliv, což ostatně tvrdí i sám žalobce. Uvedená skutečnost však zároveň rozhodně není v rozporu s jeho odůvodněním možnosti hrát hru jako „klasickou válcovou hru“.
29. Tvrzení žalobce o tom, že řízení bylo zatíženo zásadními procesními vadami stran dokazování, rovněž nemá oporu v obsahu správního spisu. Krajský soud neshledal žádné pochybení správních orgánů při pořizování podkladů rozhodnutí. Žalobce ve skutečnosti pouze věcně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Nelze však mít za to, že by správní orgány řádné hodnocení důkazů vůbec neprovedly, či že by jejich závěry neměly v provedeném dokazování oporu.
30. Spatřuje-li žalobce podstatnou procesní vadu v dokazování, zda a jak se měl na provozu soutěží účastnit či nikoli, zdejší soud jeho námitce nepřisvědčuje.
31. Dle § 5 ZoHH platí, že „[p]rovozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického

charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry“.

32. Mezi stranami přitom není sporu o tom, že žalobce pronajal k provozování soutěží Diamond Level a iStars místo ve své provozovně společnosti DP&K-CZQ s.r.o., která si zde soutěže umístila a provozovala je. Výše nájemného byla přitom stanovena jako 35 % z celkového výnosu z provozovaných technických zařízení. Žalobce nesporně ani samotné zjištění skutečnosti, že technická zařízení byla v provozovně žalobce zapojena do elektrické sítě, že jeho zaměstnanci technická zařízení zapínali a vypínali, vedli evidenci vyplacených výher, vypláceli výhry z vlastních finančních prostředků obviněného. Stejně tak žalobce nesporně ani skutečnost, že D. S. vybírala kasičky jednotlivých technických zařízení, po obsluze kontrolovala vedené evidence vyplacených částek a měsíční výpisy pak předávala žalobci.
33. Žalobcová činnost tak, jak byla v řízení prokázána a jak není ani samotným žalobcem rozporována, tedy bezesporu naplňovala znaky provozování hazardní hry ve smyslu § 5 ZoHH. Žalobce vědomě a aktivně na základě smluvního vztahu vytvářel podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována právě v jeho provozovně. Podstatná je rovněž skutečnost, že žalobce měl přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení, neboť nájemné bylo stanoveno jako procento z jejich výnosu. Žalobce tak vykonával služby související se zajištěním provozu technických zařízení, bez kterých by nebylo jejich běžné fungování vůbec možné.
34. V souvislosti s žalobcovou námitkou o nezákonném použití podaného vysvětlení D. S. jako důkazu žalovaným soud odkazuje na znění § 50 odst. 1 správního řádu, dle něhož „[p]odklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé“. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že zmiňovaný záznam o podaném vysvětlení sloužil právě jako podklad (resp. jeden z podkladů) pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, nikoli jako klíčový důkaz prokazující vinu žalobce. Takový postup je přitom zcela v souladu se zákonem.
35. Skutečnost, že vůči společnosti DP&K-CZQ s.r.o. nebylo v dané věci ze strany celních orgánů vedeno žádné řízení o uložení pokuty, nemá vliv na odpovědnost žalobce za přestupek. Je zcela nerozhodné, zda společnost DP&K-CZQ s.r.o. byla taktéž sankcionována či nikoli. Přestupková (či trestní) odpovědnost jmenované společnosti není předmětem tohoto řízení. Nelze připustit, aby ke snížení či upuštění od sankce, či snad k vyloučení samotné odpovědnosti za přestupek mohla vést sama skutečnost, že jiný subjekt dle mínění přestupce taktéž nebyl adekvátně potrestán. Přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) ZoHH se dopustí každá právnická nebo podnikající fyzická osoba, která „v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru“. Přestože tedy není vyloučeno, že se předmětného přestupku dopustila i společnost DP&K-CZQ s.r.o. jakožto nájemce předmětných prostor v žalobcově provozovně, je třeba uzavřít, že případná delikt ní odpovědnost této společnosti se nijak nedotýká delikt ní odpovědnosti žalobce, a proto nemůže být v tomto řízení ani hypoteticky řešena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40).
36. Posouzení viny a případné uložení sankce v rámci správního trestání má čistě veřejnoprávní povahu a odehrává se výlučně ve vztahu státu a obviněného. Třetí osoba (ať

již jiný spolupachatel, poškozený nebo jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o přestupku s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39; a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351; ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98; nebo ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, publ. pod č. 2276/2011 Sb. NSS). Pokud správní orgán opomene zahájit řízení s některou další osobou, která by potenciálně mohla být také uznána vinnou ze spáchání posuzovaného přestupku, nezasáhne tím nijak do veřejných subjektivních práv účastníka, s nímž je řízení vedeno. Je-li totiž určitému subjektu uložena pokuta v souladu se zákonem, opomenutí postihu jiného mu není ku prospěchu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 2 Afs 50/2012-241), ovšem ani k újmě.

37. Zdejší soud následně přistoupil k přezkumu právního hodnocení žalovaného, který soutěže iStars a Diamond Level posoudil jako hazardní hry.
38. Podle § 3 odst. 1 ZoHH „[h]azardní hrou se rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost“.
39. Z citovaného ustanovení vyplývá, že mezi definiční znaky hazardní hry patří:
 - a) prvek sázky vložené sázejícím,
 - b) prvek nezaručené návratnosti vložené sázky, a
 - c) prvek náhody nebo neznámé okolnosti, který rozhoduje o výhře nebo prohře.
40. Dle § 3 odst. 2 písm. e) se technickou hrou rozumí „hazardní hra provozovaná prostřednictvím technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím“, zejména pak válcová hra, elektromechanická ruleta a elektromechanické kostky.
41. Mezi účastníky není sporu o tom, že bez vložení sázky (vkladu) nelze soutěže Diamond Level ani iStars zahájit. Tato skutečnost ostatně jednoznačně vyplývá z audiovizuálního záznamu zkušební hry na předmětných technických zařízeních.
42. Sporná je mezi účastníky otázka nezaručené návratnosti vložené sázky a prvku náhody nebo neznámé okolnosti, která rozhoduje o výhře nebo prohře.
43. Soud považuje za nadbytečné obsáhle popisovat pravidla posuzovaných soutěží, která sama o sobě nejsou mezi účastníky sporná, a proto lze v tomto směru odkázat na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz jeho str. 10 - 11 ve vztahu k soutěži Diamond Level a str. 13 - 14 ve vztahu k soutěži iStars), potažmo videozáznamy a znalecké posudky, ze kterých rozhodnutí správních orgánů vycházela (srov. např. str. 15 - 16 prvostupňového rozhodnutí). Současně nelze přisvědčit námitce žalobce o tom, že by správní orgány nezjišťovaly pravidla soutěží, neboť obsah správního spisu, resp. text obsažený na výše citovaných stranách, odkazující mimo jiné na videozáznamy a znalecké posudky, zachycující pravidla hry, svědčí o opaku.
44. Pokud jde o posouzení prvku náhody nebo neznámé okolnosti, který rozhoduje o výhře nebo prohře, je rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu hráče a jak se technická zařízení projevují „navenek“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32, či ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018-55). Nepodstatná je naproti tomu otázka, jakým softwarem jsou technická zařízení vybavena a jak tento software funguje.

45. Důvodová zpráva k ZoHH k prvku náhody nebo neznámé okolnosti uvádí: „*Prvek náhody nebo neznámé okolnosti musí být u hazardní hry zastoupen výlučně nebo zčásti, kdy se tak na výhře nebo prohře mohou podílet v určité míře i jiné okolnosti, jež má sázející možnost prostřednictvím své osoby ovlivnit. Náhoda nemusí být v hazardní hře zastoupena ve většinovém podílu, ale její podíl musí mít určitou váhu (není zanedbatelný) a musí ovlivňovat výsledek hry. Účelem tohoto zákona je ochrana sázejícího, a proto je nutno prvek náhody (tedy jeho míru zastoupení) vnímat právě z pohledu sázejícího (hráče). Z hlediska toho, jaký podíl na naději potencionální výhry mají náhodné procesy na straně jedné a znalosti nebo dovednosti sázejícího na straně druhé, rozlišujeme: hry založené na náhodném procesu, hry založené na náhodném procesu ovlivněném znalostmi či dovednostmi a hry založené na kombinaci náhody a znalosti či dovednosti. Předmětem úpravy jsou tak i hazardní hry, které jsou založeny na kombinaci náhodného a znalostního či dovednostního principu. Úprava obsažená v tomto zákoně tak nedopadá na čistě vědomostní a znalostní hry, u nichž se na jejich výsledku jakkoliv nepodílí prvek náhody*“ (podtržení doplněno zdejší soudem). Z uvedeného vyplývá, že výsledek hazardní hry nemusí záviset výlučně, a dokonce ani z převažující části na náhodě. Postačí, pokud je prvek náhody ve hře přítomný v nikoliv zanedbatelné míře, např. v kombinaci s prvkem závislejícím na vůli a schopnostech (znalostech či dovednostech) hráče.
46. Žalobci lze dát za pravdu pouze potud, že pro posuzovanou věc nejsou zcela přílehlavé závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32, v tom směru, že prvek náhody u kvízomatů spočívá v přidělování hodnot jednotlivým otázkám, kdy i přes správnou odpověď na položenou otázku může dojít k prohře, neboť přidělená hodnota otázky může být nižší než sázka na tuto otázku. V posuzované věci ovšem orgány celní správy identifikovaly prvek náhody v poněkud odlišném principu hry.
47. Shodně s orgány celní správy spatřuje soud prvek náhody u obou soutěží v generování tzv. bonusových otázek (neboli otázek s vyšší hodnotou), které mají podstatně vyšší hodnotu oproti vkladu do soutěžního kola. Právě četnost a hodnota těchto otázek je totiž pro soutěžícího předem neznámou okolností, která v konečném důsledku rozhoduje o výhře nebo prohře. Tato bonusová hodnota se hráči v případě nezodpovězení otázky přepíše v celé výši do Banku (u soutěže Diamond Level) nebo do Banku otázek (u soutěže iStars), v případě správného vyřešení se její hodnota přepíše hráči do kreditu, v případě špatné odpovědi hráč částku ztrácí. Hráč nevidí vnitřní mechanismus, na základě kterého je jednotlivým otázkám přiřazována buďto základní, nebo bonusová hodnota. Pro určení prvku náhody proto ani není podstatné, jakým konkrétním způsobem je výskyt bonusových otázek v technickém zařízení softwarově řešen. Znalecké posudky ITC se jím však zabývaly a funkce a softwarové řešení zjištěného náhodného generátoru jsou v nich podrobně popsány. O prvku náhody tedy soud ve shodě se správními orgány nemá pochyb, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (zejména na jeho str. 11 a 12 ke hře Diamond Level a str. 13 – 15 ke hře iStars) a napadeného rozhodnutí (zejména na jeho str. 8 a 9). Očekávání příchodu bonusových otázek, jejichž četnost a hodnota je z pohledu soutěžícího náhodná, tak vede hráče stejně jako u běžných herních automatů pouze k opakovanému (zcela nevědomostnímu a nedovednostnímu) mačkání tlačítka „Start“. Soud proto nemá pochyb o tom, že cílem posuzovaných her není ocenit znalosti a dovednosti hráčů, ale pouze sofistikovanějším mechanismem hry než u starších typů kvízomatů účelově obcházet regulaci provozování hazardních her.

48. Pouhá skutečnost, na kterou upozorňuje žalobce, že v právě posuzovaných soutěžích je bodová hodnota otázky vždy nejméně o 10 % vyšší než hodnota vkladu (resp. o 20 % vyšší v případě vkladu 5 Kč) nevylučuje přítomnost prvku náhody rozhodujícího o výhře nebo prohře. Pro učinění závěru o existenci prvku náhody je v posuzované věci podstatné to, že kromě základní hodnoty otázky, vypočtené výše uvedeným způsobem, se čas od času přiřadí k otázce „bonusová hodnota otázky“, přičemž z pozice hráče nelze žádným způsobem vypočítat ani odvodit, kdy mu tato bonusová hodnota v průběhu celé hry „padne“, jak často a ani v jaké výši, neboť její výše je proměnná. Lze tedy uzavřít, že výskyt a výše bonusové otázky jsou v průběhu hry zcela náhodné, hráčem nepředvídatelné, softwarově řešené pomocí náhodného generátoru.
49. Žalobce nesouhlasí s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že soutěžící má možnost hrát soutěž náhodným způsobem pouhým ignorováním otázek a úkolů a jejich odkládáním do tzv. Banků. K tomu dodává, že odložené otázky do Banku a vklad do nich nejsou ani výhrou ani prohrou a že se jedná pouze a jen o vědomostní a vědomostně dovednostní soutěže. Této námitce zdejší soud nepřisvědčuje. Ze skutečností plynoucích z obsahu správního spisu (srov. zejména videozáznamy kontrolních nákupů či znalecké posudky ITC) je zjevné, náhodný způsob hraní je u soutěží umožněn, a to právě převedením otázek, resp. dovedností do banku a hraním hry čistě náhodným způsobem založeným na tradičním roztáčení válců s výherními symboly. Jak správně poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí *„v případě válcové hry je z pohledu hráče znajícího správné odpovědi výhra závislá pouze na náhodném otáčení válců, jež znázorňuje, zda byla otázce přiřazena bonusová hodnota. Každý hráč se přitom může velice snadno stát expertem pomocí nápovědy, jež zobrazí vždy správnou odpověď (viz bod 3.15.9 znaleckých posudků ITC). Ve válcové hře tedy schopnost odpovídat správně na otázky nehraje roli. Hráč, který toto nepostřehne, si odpovídáním na otázku může jedinečně uškodit. Výhra či prohra je pak zcela náhodná, případně může být výše výhry chybnou odpovědí částečně snížena“*. Za výše popsané situace zcela jednoznačně nelze hovořit o „pouze a jen o vědomostní a vědomostně dovednostní soutěži“, jak činí žalobce. Jakmile soutěž umožňuje hraní hry tradičním válcovým způsobem, resp. umožňuje generovat výhru zcela bez ohledu na znalosti hráče, zjevně cílí na hráče hazardních her, přičemž v ní obsažené vědomostní či vědomostně dovednostní prvky, které však nemusí být využity, nemohou na hodnocení hry z pohledu běžného uživatele ničeho změnit.
50. Soud připouští, že obě soutěže umožňují i aktivní způsob hry spočívající v zodpovídání jednotlivých otázek a plnění dovednostních úkolů. Uvedená možnost však nijak nezpochybňuje skutečnost, že zároveň hrací zařízení umožňuje užívání v režimu takřka standardní hazardní hry. Umožňuje-li technické zařízení v nezanedbatelné míře účast na hazardní hře, je nutno jeho provozování považovat za provozování hazardní hry. Takové technické zařízení má totiž významný potenciál upoutat běžné hráče hazardních her a využít jejich možné závislosti na hracích automatech (v nejširším slova smyslu) či dokonce takovou závislost u nich vyvolat.
51. Jelikož mezi stranami není sporu o tom, že soutěž bez vizualizace je totožná, pouze s vynecháním grafického pozadí válců, nelze v dokazování, resp. skutkových zjištěních správních orgánů stran této otázky shledat žádné nedostatky, jak se v žalobě snaží činit žalobce. K tomu je třeba dodat, že je-li hovořeno o „válcové hře“, nevychází toto označení toliko z její grafické podoby na displeji technického zařízení, nýbrž právě z charakteru a vnitřního mechanismu hry, který se navenek projevuje náhodným výskytem bonusových

hodnot otázek. V každém případě však platí, že grafické pozadí hry (točící se válce) doprovázené příslušnými zvukovými efekty navozuje v hráči dojem účasti na klasické válcové hře, což nijak nevylučuje možnost hrát předmětné soutěže i bez „válcové“ vizualizace. Podstatná je v posuzované věci skutečnost, že předmětné soutěže byly provozovány prostřednictvím funkčně nedělitelných a programově řízených technických zařízení přímo obsluhovaných sázejícím (srov. § 42 odst. 1 a 3 ZoHH). Je navíc zcela bezvýznamné, zda je hra označena jako „válcová“, jelikož výčet technických her v § 42 odst. 1 větě druhé ZoHH je pouze demonstrativní.

52. K žalobcem opakovaně vznášené námitce o ignorování tlačítka Info ze strany správních orgánů zdejší soud uvádí, že jak obsah videozáznamů (ze kterých je patrné, že toto tlačítko bylo kontrolním orgánem užíváno), tak obsah správních rozhodnutí svědčí o opaku (srov. zejména str. 12 – 13 prvostupňového rozhodnutí ke hře Diamond Level a str. 15 prvostupňového rozhodnutí ke hře iStars). Správní orgány se posouzením funkce Info v předmětných soutěžích podrobně zabývaly, avšak zhodnotily ji odlišně od žalobce, a to tak, že použitím tlačítka Info hráč sice může nahlédnout do nejbližší následujícího kola (kde zjistí, zda bude bezprostředně následovat dovednost či otázka s rozmezím její „bonusové“ hodnoty), nemůže však současně nahlédnout i do kol následujících a nemůže nejbližší kolo ani přeskóčit. Pokud tedy hráč náhledem zjistí, že v dalším bezprostředně následujícím kole mu byla přidělena „jen“ základní bonusová hodnota dovednosti, nemůže z toho vyvodit, ani pomocí tlačítka Info zjistit, zda v dalších následujících kolech padne bonusová hodnota otázky, kdy přesně a v jaké výši, což jej samozřejmě motivuje k další a další hře (k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32). Ani zobrazení postavení symbolů na válcích pro bezprostředně následující kolo u soutěže Diamond Level nemůže nic změnit na závěrech výše uvedených.
53. Soud se zcela ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že možnost soutěžícího seznámit se s bodovou hodnotou bezprostředně následující otázky stisknutím tlačítka Info nevylučuje prvek náhody spočívající v generování bonusových hodnot otázek. Je-li četnost a hodnota bonusových hodnot otázek vytvářena (minimálně z pohledu hráče) zcela náhodně, tj. bez jakékoliv možnosti ovlivnění ze strany hráče, nemůže na této skutečnosti nic změnit ani možnost nahlédnout na hodnotu toliko bezprostředně následující otázky. Pro vyvození závěru o funkci tlačítka Info, resp. o jeho vlivu na průběh hry z pohledu účastníka hry je podstatná právě ta skutečnost, že hráči je odhalena bodová hodnota pouze nejbližší následující otázky, nikoliv všech následujících otázek. Pro hráče tudíž nemá informace o hodnotě další otázky v zásadě žádný význam, jelikož nijak neosvětluje okolnosti v soutěžích neznámé. Pravou podstatou této funkcionality je tak spíše motivovat soutěžícího k další hře, je-li bezprostředně přicházející otázka bonusová. Nelze proto předpokládat, že by hráč pouze na základě informace o hodnotě přicházející otázky soutěž ukončil. Hráč totiž ve skutečnosti nemá náhled na soutěž jako celek, a proto nemůže kvalifikovaně odhadnout její výsledek.
54. Nutno poznamenat, že komplikovanost mechanismu hry oslabuje možný zájem hráčů o to, blíže se seznamovat s jednotlivými funkcionalitami a vůbec si uvědomit případnou přínosnost tlačítka Info. Zejména u hráčů závislých na výherních automatech (na které ostatně díky umístění, vzhledu a vizuálnímu prostředí předmětná technická zařízení jistě v nezanedbatelné míře cílí) lze očekávat v rámci ponoření se do hry nezájem o jakékoliv

z jejich pohledu okrajové funkce, mají-li k dispozici pro ně dobře známé prostředí válcové hry, kterou logicky upřednostní, neboť vede k uspokojení jejich hráčské vášně.

55. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že u soutěže Diamond Level není splněn prvek nezaručené návratnosti vložené sázky, jelikož soutěžící má v případě úplné prohry k dispozici navíc tzv. otázku poslední záchrany, jejímž zodpovězením lze získat zpět 105 % původního vkladu. Orgány celní správy vycházely ze správné úvahy, že tzv. otázka poslední záchrany není pro posouzení povahy hry Diamond Level podstatná, jelikož hazardní prvek spočívá již v první nepominutelné fázi hry, která předchází této finální fázi vyzývající k zodpovězení jedné otázky (tzv. otázky poslední záchrany). K jejímu zodpovězení se totiž hráč dostane až v případě, kdy nemá dostatečný kredit pro další hraní první fáze hry. V zásadě se tak jedná pouze o způsob, jak hráče vrátit „na poslední chvíli“ zpět do první fáze hry, jejíž výsledek závisí na neznámé okolnosti. V této souvislosti soud podotýká, že hráči se hazardních her neúčastní z důvodu, aby svůj vklad rozmnožili o relativně zanedbatelnou částku. Nelze proto předpokládat, že by správným zodpovězením tzv. otázky poslední záchrany došlo k ukončení hry a výběru výhry. Samotná existence tzv. otázky poslední záchrany navíc negarantuje návratnost vložené sázky, protože při jejím chybném zodpovězení může hráč celý svůj vklad prohrát. Nadto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019-22, podle kterého mechanismus tzv. otázky poslední záchrany *„láká hráče k utracení všech vložených prostředků, neboť pouze za této situace se jim s jistotou otevírá šance na jejich vrácení v plné míře, navíc navýšené o 5 %. Zjistí-li hráč, že v první (základní) hře valnou část vložených prostředků již prohrál (z 500 Kč mu zbývá např. 300 Kč), bude pro něj zjevně lákavější prohrát vše a pokusit se o získání všech prostředků navýšených o 5 % zpět (tedy 525 Kč), než si nechat vyplatit zbývající část vložených prostředků (300 Kč). Tím jsou hráči podněcováni ke ztrátě většího množství finančních prostředků, neboť namísto původní nižší ztráty (v uváděném příkladu ve výši 200 Kč), může hráč, vedený vidinou ‚otázky poslední záchrany‘, přijít o veškeré vložené prostředky.“* I přes existenci tzv. otázky poslední záchrany tedy platí, že návratnost sázek u posuzovaných soutěží není zaručena - stále totiž platí, že pokud hráč špatně odpoví na otázku nebo nesplní úkol, sázku prohraje (a jeho počáteční vklad se sníží). Hráč o svůj vklad přijde i v případě, že neodpoví správně na tzv. otázku poslední záchrany. Stejně tak ukončí-li hru v jejím průběhu, bude mu vyplacena toliko zbývající část vkladu. U posuzovaných soutěží je tak bezesporu splněn i další definiční znak hazardní hry, a to prvek nezaručené návratnosti vložené sázky. Aby totiž mohlo být hovořeno o „návratnosti sázky“, musela by být 100% návratnost sázky zaručena u každé varianty hry, která může nastat. Tak tomu však u posuzovaných soutěží není. Je proto nepřipadná argumentace žalobce spočívající v tvrzení, že kontrolní pracovníci mohli při kontrolním nákupu vždy vyhrát více, než byl jejich počáteční vklad, a to na základě svých znalostí a dovedností. K nezaručené návratnosti sázky v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (zejména str. 9) a napadeného rozhodnutí (zejména str. 9 a 10).
56. Neobstojí ani opakovaná argumentace žalobce, že u soutěží chybí přednastavený výherní limit 75 – 100 % vkladu, jakožto další vlastnost technické hry, z čehož vyvozuje, že předmětné soutěže nemohou být technickými hrami. Uvedenou námitku již také dostatečně vypořádaly správní orgány (srov. str. 17 prvostupňového rozhodnutí), přičemž soud na jejich závěry odkazuje. Dle § 51 odst. 2 ZoHH se výherním podílem rozumí statistická hodnota průměru podílu výše výher k výši vložených sázek zjištěná na souboru nejméně 100 000 her. Nejedná se tak o definiční znak technické hry, ale toliko o jednu

z podmínek nutných pro její povolení. Skutečnost, že výherní podíl nebyl u předmětných soutěží uveden, tudíž svědčí toliko o tom, že by tyto soutěže nemohly být příslušnými správními orgány povoleny, nikoliv o tom, že by je nebylo možné považovat za technickou hru ve smyslu § 42 odst. 1 a 3 ZoHH.

57. Krajský soud se následně zabýval námitkami, dle nichž v posuzované věci vyvstaly takové okolnosti, které zbavují žalobce odpovědnosti za vytýkané přestupkové jednání.
58. Dle § 123 odst. 1 písm. b) ZoHH platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že „*v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru*“. Podle § 7 odst. 2 písm. b) ZoHH je pak zakázáno provozovat hazardní hru, „*ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona*“.
59. Dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“) platí, že „*[p]rávnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*“.
60. Obecně lze konstatovat, že zakotvení tzv. liberačních důvodů v právním řádu představuje zcela výjimečný institut zbavující právnickou osobu objektivní odpovědnosti tehdy, pokud by uložení sankce v daném případě odporovalo jejímu smyslu (z recentní judikatury srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 As 265/2019-30). Pro uplatnění liberačních důvodů je přitom zapotřebí aktivního úsilí ze strany přestupce, přičemž nepostačí, aby se pouze spoléhal na to, že jiná osoba bude řádně plnit své zákonné povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 413/2018-24). Uvádí-li tedy žalobce, že při svém jednání vycházel ze sdělení společnosti DP&K-CZQ s.r.o., že předmětné soutěže nepodléhají regulaci ZoHH, nemůže tato skutečnost být ani potencionálně okolností vylučující odpovědnost žalobce za přestupkové jednání.
61. V této souvislosti považuje soud za nutné zopakovat, že posouzení otázky, zda o výsledku hry rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost, jakožto jeden ze základních definičních znaků hazardní hry dle § 3 odst. 1 ZoHH, totiž nespočívá na odborném zkoumání hardwarových a softwarových prvků hry. Při zkoumání přítomnosti prvku náhody či neznámé okolnosti je rozhodující pohled účastníka hry (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32). Takového posouzení je proto nepochybně schopen i laik bez odborných znalostí v oboru informačních technologií, tudíž i žalobce. Nechal-li žalobce umístit do své provozovny technická zařízení, která jsou již na první pohled designovaná (ať už se jedná o vzhled jako takový, zvukové či světelné vybavení) jako „*klasický*“ herní automat, a takto se po jejich spuštění již na první pohled i projevují, přičemž tato zařízení vědomě provozoval více než rok při měsíčním výnosu z nich v řádech set tisíc korun, je krajně nevěrohodné jeho tvrzení o jeho přesvědčení, že zařízení obsahují výlučně vědomostní, resp. vědomostně dovednostní hry.
62. Ani odkaz žalobce na protokoly o kontrole Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 13. 3. 2017, č. j. 39574-7/2017-530000-61, a ze dne 29. 5. 2017, č. j. 73621-12/2017-530000-61 (tyto protokoly jsou součástí správního spisu, soud jimi proto neprováděl dokazování), nemůže být důvodem pro konstatování naplnění liberačních důvodů. V rámci provedených kontrol sice celní orgány ve vztahu k zařízením iStars a Diamond Level neshledaly pochybení, z vyhotovených protokolů o kontrole však nikterak neplyne, že by

v této souvislosti kontrolní orgán prováděl kontrolní nákupy jako v nyní projednávané věci a hodnotil soutěže z hlediska naplnění znaků hazardní hry, resp. posuzoval přítomnost prvku náhody z pohledu hráče. Žalobci tedy nemohlo na základě výsledků těchto kontrol vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování předmětných technických zařízení je v souladu se zákonem. Nelze také zcela přehlédnout, že na celní orgány tato agenda přešla až od počátku roku 2017, kdy se s ní teprve začaly seznamovat. Těžko navíc žalobce mohl od těchto listin vyhotovených v březnu a květnu 2017 odvíjet svou dobrou víru při umísťování herních zařízení Diamond Level a iStars do svých provozoven v únoru 2017.

63. Soud zamítl návrhy žalobce na vyžádání a provedení důkazů dalšími protokoly o kontrolách ohledně dodržování ZoHH z roku 2017, v rámci kterých byla zjištěna zařízení Diamond Level a iStars, a to už proto, že žalobci z povahy věci nemohlo vzniknout legitimní očekávání na základě výsledků kontrol, o kterých žalobce neví. Bylo by proto zcela neúčelné, aby existenci takových závěrů zjišťoval za žalobce správní soud.
64. Jako zcela účelovou pak hodnotí soud námitku žalobce o „snaze zjistit si stanovisko Ministerstva spravedlnosti“. Jednak soudu není zřejmé, na základě čeho dospěl žalobce k přesvědčení o pravomoci Ministerstva spravedlnosti k právnímu hodnocení technických zařízení z hlediska znaků hazardní hry dle ZoHH, jednak žalobcem předložený výpis hovorů nedokládá nic o obsahu sdělení, které se mu údajně ze strany ministerstva spravedlnosti mělo dostat, a tudíž nemůže jakkoli prokazovat dobrou víru či legitimní očekávání žalobce v zákonnost provozování předmětných technických zařízení iStars a Diamond Level.
65. Z návrhu žalobce na vyžádání a provedení důkazu videozáznamem z konference žalovaného v dubnu 2018 k zadrženým „hazardním zařízením“ od České televize nebo TV Nova není zřejmé, jaká konkrétní skutečnost rozhodná pro posouzení projednávané věci by měla být tímto důkazem prokázána. Je-li jí tvrzené upozornění celní správy právním zástupcem žalobce, že „grafické pozadí nemá na nic vliv“, je třeba zopakovat, že uvedená skutečnost není žalovaným jakkoli sporována. Soud proto důkazní návrh žalobce zamítl, neboť by nemohl jakkoli přispět k objasnění skutkového stavu projednávané věci, zvláště za situace, kdy je žalobce sankcionován za jednání v období 1. 2. 2017 – 23. 3. 2018, resp. 27. 3. 2018.
66. Ve světle výše uvedeného tedy soud uzavírá, že se neztotožnil s argumentací žalobce, dle níž učinil vše, co od něj bylo možno rozumně považovat, aby přestupku zabránil. Veškerá „aktivita“ žalobce stran povahy předmětných technických zařízení přitom spočívala vesměs v jím tvrzeném spolehnutí se na informace poskytnuté společností DP&K-CZQ s.r.o. I kdyby ovšem tato společnost žalobce informovala mylně, žalobce si objektivně musel být vědom charakteru zařízení (viz výše). Údajné spoléhání se na informace od společnosti DP&K-CZQ s.r.o. tudíž nelze hodnotit jako úsilí dostatečné k naplnění liberačních důvodů ve smyslu § 21 přestupkového zákona.
67. Soud následně přistoupil k přezkumu zákonnosti uložené výše pokuty. Ta je dle žalobce zjevně nepřiměřená okolnostem dané věci a jeho majetkovým poměrům.
68. Podle § 123 odst. 7 písm. a) ZoHH „[z]a přestupek podle [§ 123 odst. 1 písm. b)] lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč.“

69. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč, což činí pouhé 1 % maximální zákonné sazby. Odůvodněním uložené sankce se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval na str. 18 – 20 prvostupňového rozhodnutí, přičemž pro stručnost postačí na tuto část jeho odůvodnění pouze odkázat. Z odůvodnění přitom jednoznačně vyplývá, že se správní orgán prvního stupně zabýval povahou a závažností spáchaného přestupku, významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem narušen, počtem provozovaných technických zařízení, dobou jejich provozování, povahou činnosti žalobce jakožto právnické osoby, výdělečností daných technických zařízení (všechna byla výdělečná, čistý zisk z jejich provozování činil více než 1 200 000 Kč), zvážil polehčující i přitěžující okolnosti, i dopad pokuty do majetkové sféry žalobce. Nelze tedy přisvědčit obecnému konstatování žalobce o nepromítnutí okolností dané věci do uložené výše pokuty. Naopak správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti, které jim zákon a judikatura při ukládání pokuty zohlednit ukládá.
70. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“*
71. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále upozornil, že „[p]oužívání výrazu ‚přiměřenost uložené pokuty‘ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená“ (podtržení doplněno zdejším

soudem; k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS).

72. Ve světle citovaných závěrů se soud v první řadě zaměřil na posouzení, zda správní orgány při stanovení výše pokuty vybočily ze zákonných mezí. Neshledal přitom, že by správní orgán prvního stupně neměl dostatečné podklady pro své úvahy o výši pokuty, že by jeho hodnocení podkladů bylo zjevně nesprávné, nebo že by jeho úvahy nebyly logicky konsekventní. Správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný hodnotili především míru porušení zákonem chráněných zájmů (a to jako velmi závažnou, vzhledem k tomu, že v důsledku jednání žalobce došlo k provozování hazardních her, které nebyly státem povoleny, navíc na 12 technických zařízeních po dobu téměř 14 měsíců), a v mezích dokladů jemu přístupných se zabýval majetkovými poměry žalobce. Ostatně už sama skutečnost, že pokuta byla žalobci uložena při spodní hranici zákonné trestní sazby, vypovídá o tom, že správní orgány nijak nevybočily z mezí správního uvážení ani jej nijak nezneužily.
73. Co se týče samotného dopadu do majetkové sféry žalobce, je třeba poukázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, dle něhož „[s]právní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“ K tomu rozšířený senát mimo jiné dodal, že „[b]ude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost“. Uvedené závěry rozšířeného senátu se následně staly součástí dnes již konstantní judikatury, která na ně hojně odkazuje (z recentních rozhodnutí srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, čj. 7 Afs 23/2020-22, a ze dne 11. 11. 2020, čj. 4 Ads 124/2020-42). Uvedl-li sám žalobce v odvolání, že v období provozování předmětných technických zařízení provozoval několik provozoven s tržbami pohybujícími se v řádech statisíců korun měsíčně, přičemž v roce 2017 si mohl dovolit zaměstnat více než 50 osob na dohodu o provedení práce, přičemž od společnosti DP&K CZQ s.r.o. obdržel za pronájem předmětných technických zařízení částku převyšující 800 000 Kč, nelze v uložené výši pokuty spatřovat jakoukoli nepřiměřenost majetkovým poměrům žalobce. Pro žalobce zanedbatelná výše pokuty by nemohla splnit preventivní funkci pokuty, mající za cíl dostatečně odradit žalobce, resp. i jiné osoby, od opakovaného porušování zákona. Nelze odhlédnout ani od represivní funkce, kterou má sankce plnit. Generovala-li technická zařízení žalobci zisk ve formě tzv. nájemného po dobu více než 12 měsíců, je legitimní, byl-li tento zisk zčásti zredukován výší uložené sankce. Už vůbec pak v tomto ohledu nelze hovořit o likvidačním charakteru uložené pokuty.
74. Ačkoliv žalobce tvrdí, že uložená sankce pro něj má likvidační účinek, své tvrzení nijak blíže nespecifikuje. Ze samotné skutečnosti, že pokuta ve výši 500 000 Kč převyšuje zisk žalobce před zdaněním za rok 2018, nelze vyvodit likvidační účinek pokuty pro žalobce. Žalobce správním orgánům ani soudu nepředložil takové důkazy, z nichž by bylo možno získat úplný přehled o jeho celkové majetkové situaci (tj. např. včetně nemovitého majetku, ze kterého by žalobci mohly plynout příjmy). S ohledem na obecnou rovinu

tvrzení žalobce soud uzavírá, že žalobce neunesl ani břemeno tvrzení, v důsledku čehož soud nepovažoval za potřebné provádět k této otázce jakékoli dokazování. Lze v tomto směru odkázat také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133: „*Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost [...]. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení*“.

75. Soud tedy uzavírá, že výši pokuty uloženou žalobci neshledal zjevně nepřiměřenou ani nezákonnou. Správní orgány nevybočily ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jejich hodnocení kritérií pro uložení pokuty nepostrádá logiku, správní orgány vzaly do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta ani není likvidační. Správní rozhodnutí nevykazují znaky libovůle či excesu z diskreční pravomoci správních orgánů. Jelikož soud neshledal uloženou sankci jako zjevně nepřiměřenou, nepřistoupil k její moderaci ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.
76. Odůvodňuje-li žalobce svůj požadavek na snížení výše uložené pokuty kontrolami a závěry celní správy z roku 2017, že u zařízení Diamond Level a iStars nebylo shledáno porušení ZoHH, musí soud zdůraznit, že tyto skutečnosti nejsou zákonným předpokladem pro moderaci sankce. Zákonným důvodem je pouze a jen zjevná nepřiměřenost výše sankce. Jak navíc soud uvedl výše, v rámci provedených kontrol sice celní orgány ve vztahu k zařízením iStars a Diamond Level neshledaly pochybení, z vyhotovených protokolů o kontrole však nikterak neplyne, že by v této souvislosti kontrolní orgán prováděl kontrolní nákupy jako v nyní projednávané věci a hodnotil soutěže z hlediska naplnění znaků hazardní hry. Žalobci tedy nemohlo na základě výsledků těchto kontrol vzniknout jakékoli legitimní očekávání v zákonnost provozování předmětných technických zařízení, a ze stejného důvodu nemohly být tyto kontroly, resp. jejich závěry, ani důvodem pro uložení nižší pokuty. Tvrzení žalobce o tom, že na provozování předmětných zařízení se podílela sama celní správa, je liché a zavádějící.

IV. Shrnutí a náklady řízení

77. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
78. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. října 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu